

1

Bir hikâyeyi anlatmaya başından başlamalısınız, değil mi? Sorun şu ki, başının tam olarak *neresi* olduğunu kestirmek biraz zor. Yani bu hikâyeye Güneş sisteminin dört buçuk milyar yıl önce nasıl oluştuğundan başlayabilirim. Buna göre uzayda dönen devasa bir gaz ve toz bulutu felaket derecede ısınıp bir yıldızla dönüşmüş ama *bu* hikâyeye aslında ondan bile çok önce başlamış.

Mesele, her şeyi doğru sıraya koymak. Sonuçta Güneş sistemi de o şekilde ortaya çıkmış. Güneş oluşur oluşmaz diğer gezegenlerle ayları meydana getirmek için geriye kalan tozlarla ıvır zıvırlar birbirlerine kenetlenmiş. O zamandan beri de yıllardır Güneş'in etrafında dönüp duruyorlar.

Kimileri, gölge yerlerde bile havanın iki yüz derecelik kavurucu bir sıcaklıkta olduğu Venüs gibi fazlaca yakın ona, kimileriye epeyce uzakta ve buz gibi, mesela Satürn'le Neptün. Ama tüm bu gezegenler, tüm bu dünyalar arasında üzerinde yaşam olduğunu bildiğimiz yalnızca bir yer var. O da bizim Dünyamız; yani Dünya gezegeni.

Bunun nedeni yaşama elverişli koşulları olan bölgenin, yani Goldilocks Bölgesi de denen Yaşanabilir Bölge'nin tam ortasında yer alması. Bu, *Süpermen* çizgi romanında yer alan –üç ayının Goldilocks'ı suçlarından ötürü kapattığı bir çeşit boyutlar arası hapisane olan– Hayalet Bölge gibi değil. Yaşanabilir Bölge, yaşamın var olma şansı bulunan bir yıldızın etrafındaki uzay alanına verilen addır. Bu alan ne çok sıcak ne de çok soğuk, tam olması gerektiği gibi bir yerdir. Bizim Güneş sistemimizde Dünya o bölgede tek başına duruyor.

Aslında biraz benim aileme benziyor. Ailem; annem, babam, Charlie ve bendeniz Jamie Drake'ten oluşuyor. Güneş sistemimizdeki yıldız, babam çünkü o bir astronot. Okuldaki herkes onu tanır, son uzay görevi hakkında konuşmak için pek çok defa televizyona çıktı. Kaptan Kirk'le¹ Han Solo'nun² karışımı gibidir ama onlardan çok daha havalıdır çünkü o gerçek bir insan.

1) *Uzay Yolu* dizisinde bir karakter. [ç.n.]

2) *Yıldız Savaşları* filmlerinde bir karakter. [ç.n.]

Dürüst olmak gerekirse annem de bir yıldız sayılır çünkü babam ortalıkta yokken her işin tıkr tıkr gitmesini sağlar. Böylece Yaşanabilir Bölge'de bir tek Charlie'yle ben kalıyoruz.

Eskiden o bölgede tektim ama dört yıl önce annemle babam bana bir kız kardeşim olacağını söylediler. Öncele-ri tereddütlerim vardı ama sonra annem pek çok insanın, mükemmel bir ailenin dört kişiden oluştuğuna inandığını, böylece bir kız kardeş eklendiğinde ailemizin doğru sayıya kavuşacağını açıkladı. Bebek Charlotte doğunca ben de an-neme hak vermek zorunda kaldım.

Güneş sistemimiz artık mükemmel şekilde dengelen-mişti: Annem + Babam = Ben + Charlie.

Gerçek bir Güneş sisteminin herhangi bir parçasını oynatırsanız, her şey birbirine girer, gezegenler birbirine çarpar ya da uzayın derinliklerine karışır gider. Dünya'nın Güneş'in etrafında güvenle dönmesi için her şeyin yerli ye-rinde olması gerekir. O yüzden, babam dört yüz kilometre yukarımızda, Uluslararası Uzay İstasyonu'nundayken, Dra-ke ailesi güneş sisteminde herhangi bir yalpalama olmama-sı için evdeki işlere göz kulak oluyordum.

O âna dek her şey yolundaydı. Hatta babam yörüngeye gönderilmeden önce annemle ikisi sıkça kavga ediyorlar-dı. Bence bu zaman, birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini anlamalarını sağlamıştı. On gün sonra da babam güvenle Dünya'ya dönecek, ailemiz de eski düzenine kavuşacaktı.

Cuma günkü doğum günümü kaçıracak olması üzücüydü geri.

O gün uzay yürüyüşüne çıkacaktı. Bu, uzaylı yaşamını araştırmak için insan ırkının yıldızlara gitmek üzere planladığı ilk görevdi. Bense yalnızca, doğum gnm için bir hediye almayı unutmamış olmasını diliyordum.

2

O hafta okulda Uzay Haftası'ydı. Tüm sınıflar babamın göreviyle ilgili detayları öğreniyordu. Önceki gün yoklama defterini idare ofisine götürdüğümde Şube 3'ün alüminyum folyoyla tuvalet kâğıdı rulolarından Uluslararası Uzay İstasyonu maketleri yaptığını gördüm. Sınıfıma dönerken de bebek bir uzaylı gibi giyinmiş ufak bir oğlanla çarpıştım. Şaşkınlıktan neredeyse yerimden sıçradım. Evde dikilmiş bir uzaylı kostümü giymiş, yüzünü parlak yeşile boyamıştı, taktığı parıltılı antenler siyah, kıvrıkcık saçlarının arasından çıkıyordu.

Bana ağzı açık, gözleri şaşkınlıkla büyümüş vaziyette bakarken, "Kim olduğunu biliyorum" dedi. "Senin baban bir *astronot*."

Ünümün birinci sınıflara dek yayılmasının çok havalı olduğunu düşünerek, “Evet, öyle” dedim, “ben Jamie Drake.”

Çocuk heyecandan zıplarken antenleri de çılgınca sağa sola sallanıyordu. Sonra bana günde en az üç kez sorulan o soruyu yöneltti:

“Baban uzayda nasıl çiş yapıyor?”

Uluslararası Uzay İstasyonu’nda hiçbir şeyin ağırlığı yok, yani babam havada öylece süzülüyor, istese Süpermen gibi uçabilir bile. Ama herkesin tek bilmek istediği, tuvaleti nasıl kullandığı.

Ben altıncı sınıftaydım. Yani biz babamın göreviyle ilgili ciddi, eğitsel şeyler yapabiliyorduk. O hafta uzaylı dünyaları, yıldızlararası seyahati ve nanoteknolojiyi öğreniyorduk. An itibarıyla öğretmenimiz Bayan Solomon tahtaya Uzay Haftası ödevimizi yazıyordu:

BİR UZAYLI YARATIN

Bayan Solomon sırtarak bize dönüp, “Orada kimse var mı?” diye sordu. Sınıfın penceresinden gökyüzünü işaret etti. “Uzaylılar gerçekten var mı yoksa evrende yapayalnız mıyız?”

Yanımda oturan Minty dirseğiyle kaburgalarımın dörttü.

“Tabii ki gerçekten varlar” diye fısıldadı. “Youtube’da gördüm.”

Minty’nin gerçek adı Araminta’ydı, eskiden havalı bir özel okula gidiyormuş ama babası büyük bir banka soygunundan hapse girince, kız da kendini Austen Park Okulu’nda bulmuş. Bazen, polisin yanlış aile üyesini tutukladığını, babası yerine Minty’yi hapsetmeleri gerektiğini düşünüyorum; özellikle de dirseğiyle kaburgalarını ısrarla dürttüğünde. Keşke onun yanında oturmak zorunda olmasaydım ama ikimiz de okula yeni geldiğimizden Bayan Solomon arkadaşlık kurmamız gerektiğini düşünüyor gibiydi. Ben ona katılmıyordum.

Minty kafasına alüminyum folyo takan tuhaf tiplerin çektiği her türlü çılgın Youtube videosunu izler. Birinde, uzay elbiseleri giymiş doktorlar güya uzaylı olan plastik mankeni parça parça doğruyordu. Sahte olduğu o kadar açıktı ki. Ama Minty yine de onun hiç şüphesiz gerçek bir uzaylı otopsisini olduğuna yeminler ediyordu.

Bayan Solomon masasındaki bilgisayarın tuşlarına basarken aşağı bakarak, “Bu cuma” diye devam etti, “Jamie’nin babası, yani Komutan Dan Drake, yıldızlara gidip uzaylı yaşamı araştıracağı bir göreve çıkacak. Göreviyle ilgili daha fazla bilgi edinmek için şu videoyu izleyelim.”

Beyaz tahtanın yanındaki düz ekran televizyon titreşerek açıldı. Yanında UUI³ ekibinin geri kalanıyla, astronot teçhizatını kuşanmış babamın fotoğrafını gördüm. Fotoğraf ekrandan yavaşça silinerek Dünya'nın epeyce yukarısında dönen gümüş bir topu andıran tuhaf görünüşlü bir uydunun görüntüsüne dönüşürken heyecandan midem kasılmaya başladı. Sonra hoparlörlerden, en yeni kapalı gişe filmlerinin fragmanlarındaki gibi acayip derin bir ses yükseldi.

“1957’de gönderilen ilk uydudan beri, insan ırkı yaşadığımız Güneş sisteminin her bir köşesini keşfetmek için uğraştı. Gezegenlere inişlerden Güneş araştırmalarına, edindiğimiz tüm bilgiler evrendeki eşsiz konumumuzu anlamamıza yardımcı oldu. Şimdiyse bir sonraki adımı atıp galaksimizi keşfetme zamanı geldi.”

Anlatıcı konuşmaya devam ederken ekranı muhteşem fotoğraflar kaplıyordu. Mars'ın karamel rengi göğünün altında uzanan tozlu, kırmızı dağlarını, Jüpiter'in girdaplı fırtınalarını, Satürn'ün buz halkalarını, her biri inanılmaz güzellikte ve tuhaflıkta birer dünya olan Merkür, Venüs, Uranüs ve Neptün'ün fotoğraflarını gördüm. Sonra fotoğraflar hızlandı, gezegenler –sarı, kırmızı, kahverengi, mavi, yeşil– renk bulamacı halinde bir görünüp bir kayboluyordu, sonunda dağılarak yerini Güneş'in fotoğrafına bıraktı. Yüzeyinden uzaya parlak, kızıl kıvılcımlar saçan, cayır cayır yanan bir ateş topuna benziyordu.

3) Uluslararası Uzay İstasyonu'nun kısaltması. [ç.n.]

“Güneşimiz, galaksimizi, yani Samanyolu’nu meydana getiren iki milyar yıldızdan yalnızca birisi” dedi ses. “Bu yıldızların arasındaki muazzam mesafeler nedeniyle insanlık yıldızlararası seyahat olanağına şu âna dek erişememişti. Ancak mikroelektronik, nanoteknoloji ve lazer mühendisliğindeki gelişmeler sayesinde nihayet insanlık yıldızlara ulaşabilecek.”

Ekran solarak karardı, bir an için filmin bittiğini sandım ama sonra kamera, yörüngede, Dünya’nın epeyce üstünde süzülen bir başka uyduya döndü. Bu ise sarmal olarak dizilmiş fütürist güneş panellerinin yapraklarını oluşturduğu, uzayda süzülen bir çiçeğe benziyordu. Bu tuhaf uydunun alt kısmının en uç noktasında hava geçirmez, parlak gümüş bir kapsül vardı: Lux Aeterna fırlatma rampasının Yaşama Elverişli Kapsülü.

Anlatıcı devam etti: “Komutan Dan Drake önderliğinde Uluslararası Uzay İstasyonu ekibi, Lux Aeterna adındaki görevin son aşaması için hazırlıklarını yapıyor. Yörüngesel fırlatma rampasının yapımı artık tamamlandı, 3 Kasım Cuma günü sabah sekizde Komutan Drake, İnsan Komutalı Gelişmiş Manevra Birimi’ni kullanarak UUI’den yüksek yörüngedeki Lux Aeterna rampasına gidip Işık Kümesi uzay araçlarının son kontrollerini yapacak. Bu nano-uzay araçlarının her biri posta pulu kadar, kâğıttan bile hafifler. Komutan Drake, Lux Aeterna’nın yüz milyar vatlık lazer dizisini ateşlediğinde, Işık Kümesi araçlarının kanatları bu

